

tale Skævheder i hans Betragtning. Forholdet er dette, at naar vi lægge Budgettet, som vi ere vantede til, og som jeg lagde det i Efteraaret, er man paa den sikre Side med Hensyn til Indtægterne, idet man regner med et længere tilbagemækkende Tidspunkt med Hensyn til disse, og med Hensyn til den Udgiftsstigning, der nødvendigvis vil komme, kan det saa antages, at den vil blive afbalanceret af Indtægtsstigningen. Men vil man regne som den ærede Ordfører, kommer man med Nødvendighed ud i forkerte Resultater.

Hvad angaar Formue- og Indkomstskattens Udbytte, ere Beregningerne ret rigelige. Der er regnet med den statistisk godtgjorte Normalvækst af ca. 2 pCt. aarlig; kun derved kommer man til det store Beløb af 18 Millioner, saa der er undtagelsesvis netop diskonteret en Vækst i Fremtiden; der er intet som helst for den ærede Ordfører at tjene.

Med Hensyn til Stats-Laanefonden er Forholdet jo dette — jeg maa her delvis gentage, hvad jeg sagde før —, at hvis vi ville følge den ærede Ordfører, have vi Aaret 1915—16 opbrugt hele dens disponible Formue, og hvis man vil blive ved med at laane Penge ud til de forskellige Formaal — og det kan man ikke slippe for, det er aldeles afgjort —, saa bliver man nødt til at skaffe dem enten ved Gæld eller af de løbende Indtægter, og det vilde jeg kalde for en saare letsindig Finanspolitik.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) var jo som sædvanlig uhyre bekymret for det gode Forhold mellem Flertallet her i Tinget og mig. Der eksisterer ikke nogen Bekymring, der ligger det ærede Medlem haardere paa Sinde, end hvis der sker noget mellem os; en rynket Pande og en misfornøjet Mine volde det ærede Medlem søvnløse Nætter. Og nu var han meget bekymret over, at jeg havde budt det ærede Flertal her i Salen dette at nægte at forhandle om deres Ændringer. (Brandes: Udvalget). Ja, hele Udvalget, og jeg havde behandlet dem med Grovfilen o. s. v. Men det ærede Medlem var jo selv til Stede ved den Forhandling, vi førte, og hørte, hvad jeg sagde, og jeg antager ikke, at han kan have glemt det paa de faa Dage. Jeg sagde: Hvis man ønsker en Forhandling om Ændringerne, er jeg fuldstændig villig til at indlade mig paa den; men den kan efter mit Skøn, saaledes som Situationen er, kun blive en akademisk Forhandling; thi naar vi ere i

den Grad uenige om Hovedpunkterne, saaledes at der for Øjeblikket, hvis man ikke forandrer Stilling paa dette Punkt, ikke er Udsigt til nogen Overenskomst, saa kan det jo ikke nytte at forhandle om Enkelthederne; jeg tror ikke, at en saadan Forhandling vil være formaalstjenlig; men ønsker man at faa den og høre min Mening om Ændringsforslagene, skal jeg komme og gøre Rede derfor. Jeg forstod ikke rettere, end at man i Udvalget ikke udtalte et saadant Ønske; havde man udtalt det, var jeg sikkerlig kommen.

Det ærede Medlem mente jo, at det var ganske sikkert, at Indtægten vilde blive 2 Mill. Kr. større end budgetteret. Jeg skal dertil sige, at det er meget muligt, den kan blive det. Ja, hvis Opgangen fortsættes i samme Linie et Aar endnu, saa bliver den noget større, end den er regnet efter Erfaringerne til den 31. Marts 1912; det er jo den rene ABC. Men det, som jeg har hævdet, og som er ubestridelig rigtigt, er, at naar man skal lægge en Plan, som i hvert Tilfælde skulde kunne holde i en 5 Aars Periode, saaledes som Meningen er her, saa maa man ikke regne med et udpræget Opgangskaar og anlægge alt derefter, saa maa man meget snarere regne med et nogenlunde normalt Aar som Aaret 1910—11. Og den anden Ting, som det ærede Medlem ligesom andre ærede Medlemmer her i Salen, der have diskuteret med mig, ganske glemme, naar de ere saa ivrige for at føre den ene Million efter den anden op paa Indtægtssiden, er at føre de Millioner op paa Udgiftssiden, som vi maa have der; thi efterhaanden som Indtægten stiger, stiger Udgiften ogsaa. Det ærede Medlem spurgte, hvortra jeg ved, at nu standser Opgangen. Jeg har ikke sagt, at nu standser Opgangen. Jeg har sagt, at man ikke kan antage, at Opgangen ude i Verden vil vare ret mange Aar endnu, idet den begyndte allerede 1909, og efter de Erfaringer, man har fra en længere Periode, tror jeg ikke paa, at Opgangen varer ret meget længere. Det ærede Medlem syntes ogsaa at mene, at man kunde ganske roligt budgettere yderligere 1 Million Kroner eller mere paa Arveafgiften. Det er mig fuldkommen ufatteligt. Selv om Arveafgiften i Aar virkelig skulde indbringe  $3\frac{1}{2}$  eller 4 Mill. Kr. — man ved jo ikke, om den gør det —, saa vilde jeg ikke paa nogen Maade mene mig berettiget til næste Aar at budgettere stort mere end de 3 Mill. Kr. i Aar. Det er et saa betydeligt Spring opetter, at efter alle de